

HOTÝLEK s vůní skořice

Harper Graham

Hotýlek s vůní skořice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Harper Graham
Hotýlek s vůní skořice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

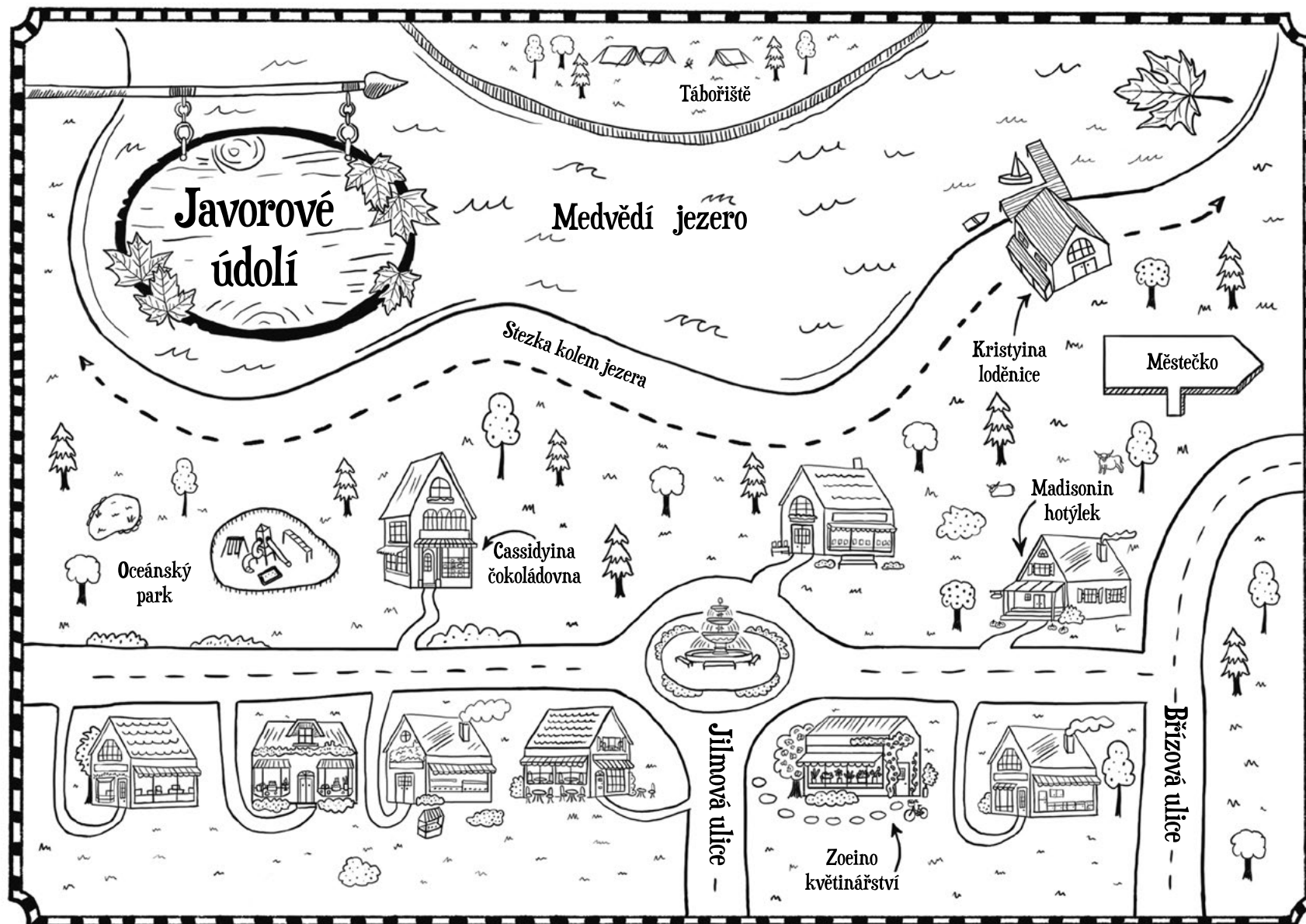
HOTÝLEK

s vůní skořice

Harper Graham

MOTTO

*Pro každého čtenáře, který věří, že podzim je ideální období
pro romantiku, druhou šanci a špetku koření.*

Madison

11. ŘÍJNA

Madison Kellyová si tiskla kolena pevně k hrudi. Nechtělo se jí věřit, co se to stalo. Ještě dnes ráno spěchala s kávou a croissantem po newyorské ulici na smluvenou schůzku, a teď už byla v hotýlku U Skořicového šneka, kde prožila dětství, pod polštářem schovávala záhadný dopis a okna bičoval prudký déšť.

Dopis přišel ráno. Psaný na počítači, bez podpisu, vsunutý do ohmatané obálky, jako by ho někdo nosil celé týdny po kapsách. Jakmile ho vzala do ruky, věděla, že je důležitý.

Roztřesenými prsty ho otevřela. Hlavou jí vířily tisíce myšlenek. Z dopisního papíru k ní zavanula nepatrná zemitá vůně santalového dřeva a vanilky a jí najednou bleskla hlavou letmá vzpomínka.

Madison,

hotýlek s vůní skořice tě potřebuje.

Tvůj táta George tě potřebuje.

Můžeš přijet domů? Jenom na chvílku?

Přítel

Táta ho rozhodně nepsal. Ten by si o pomoc nikdy neřekl. A pokud šlo o babičku z maminčiny strany, tak ta neměla problém říct Madison na rovinu, jak se věci mají.

Popravdě, dopis jí připomněl mámu. Jenže ta ho napsat nemohla. Před třemi lety zemřela.

Byla to záhada. A pro ty měla Madison slabost.

Milovala dobré hádanky. Odjakživa. Stačilo jí dát k řešení tajemství zamčeného pokoje, křížovku nebo nedopsaný kuchařský recept a byla ve svém živlu. Její mozek miloval řád. Jako milovnice tajuplných záhad, navíc soutěživá a obdařená nanejvýš nezdravou posedlostí dávat všechno do pořádku, neodolala. A tak všeho nechala a vydala se do hotýlku.

Zpátky do Javorového údolí, do městečka u jezera v lůně zalesněných hor, plného svérázných obyvatel. Zpátky na místo, které domovem už nikdy nazývat nechtěla.

Další prudký blesk ozářil její dětský pokoj jako polaroid. Když začal rachotit hrom, až drnčely okenní tabulky, zdálo se, že hotýlek U Skořicového šneka zaúpěl na protest.

Madison se přemlouvala ke klidu. Přežila přece dopravní špičku v New Yorku, nejedno katastrofální první rande a trojí Děkuvzdání okořeněné spoustou vína se svou nejlepší kamarádkou a spolubydlicí jménem Joane. Přesto ji dodnes ze všeho nejvíc dokázala vykojetit pravá, nefalšovaná bouřka z amerického Středozápadu.

Ale nešlo jen o bouřku. Madison se cítila dost vystresovaně už od svého večerního příjezdu. Hotýlek byl v daleko horším stavu, než čekala. V kanceláři našla dva roky staré stvrzenky, účet za vodu z loňského léta a rukou psaný vzkaz od nějakého Tima o opravě stroje na točenou zmrzlinu. Ani nevěděla, že stroj na točenou zmrzlinu mají.

Pak babičce vyklouzlo, že hotýlek o dvanácti pokojích je většinou prázdný, teď v něm bydlí už jenom jeden pár. Madison pukalo srdce.

Hotýlek býval ideálním místem, kde si člověk mohl krásně užít podzimní prázdniny. Její vzpomínky voněly maminčinými proslulými skořicovými šneky a dětství si spojovala s šustícím listím, které jim vítr vždycky navál na verandu. Nemohla chybět taky útulná jídelna s klenutým stropem a ohněm praskajícím v krbu. Každého, kdo sem přijel, zcela pohltila rodinná atmosféra, pocit, jako by ho někdo vřele obejmul. Tohle místo přímo vybízelo, abyste se stočili do klubíčka s knížkou a kávou na pohovce u okna s výhledem na jezero a úchvatné barvy podzimu.

Ježte teď bylo jasné, že se táta o hotýlek přestal starat a Madison měla najednou v hlavě seznam úkolů delší než francouzské degustační menu.

Všechno dá do pořádku. Dokáže to! Uvede hotýlek do původního stavu, najme šikovného správce a prvního listopadu bude zpátky v New Yorku.

Problémy se musí řešit hezky jeden po druhém. Sepíše si je na papír. Na seznamy byla Madison machr.

Hotýlek se při dalším zahřmění celý otrásl. Tentokrát sebou trhla tak silně, že při tom shodila z postele kostkovanou deku.

Pevně si založila ruce na hrudi a v duchu se plísnila: „Madison, jsi dospělá žena. Tohle dáš!“

A taky že dá. Dnes už má skvělé renomé jako uznávaná food-kritička, ale kdysi musela napsat recenzi o tisíci dvou stech slovech za přesně dvacet minut na restauraci oceněnou několika michelinskými hvězdami, protože šéfredaktor na poslední chvíli změnil téma z *Kulinářské umění* na *Něco dobrého na zub*. Ve srovnání s tím je nějaká bouřka legrace.

Faktem zůstávalo, že se Madison už od útlého věku bouřek strašně bála. Tahle přišla navíc hodně nečekaně, protože byl podzim – přesněji jedenáctý říjen. Na Středozápadě podzim obvykle silné bouřky v repertoáru nemívá. Měl by být tím nejpříjemnějším, nepoklidnějším obdobím roku.

Madison se znaveně opřela o pelest a pokoušela se uklidnit. Vzpomínala na maminku, jak ji právě v tomhle pokojíčku chlácholila. Ona jediná ji uměla uklidnit, když jí srdce tlouklo jako o závod.

Zavřela oči a nadechla se. Brzy bude po všem. Bouřka přejde a Madison udělá v hotýlku pořádek. Pak se může vrátit k normálnímu životu a bude z ní zase silná, sebevědomá žena jako dřív. Aby na ni maminka mohla být pyšná.

KŘACH!

Domem oťrásl zvuk rozštípnutého dřeva a následoval ohlušující praskot, jako by se něco tříštilo.

Madison odhodila peřinu a neohrabaně vstala z postele. Přes kostičkované pyžamo si natáhla nejbližší pletený svetr z brusinkově červené vlny a popadla telefon, aby si posvítila.

Tlusté vlněné ponožky jí na naleštěné dřevěné podlaze klouzaly. Nahore na schodišti se zastavila a strnule zírala dolů.

Jídelna, její oblíbená část hotýlku, proslulá příjemně praskajícím ohněm v krbu a překrásnými výhledy na jezero, byla zničena.

Nejstarší javor, který v městečku měli, tak typický pro atmosféru hotýlku a symbol Madisonina dětství, se zlomil, prorazil střechu a zřítil se přímo do srdce budovy.

Teď dovnitř přšlo na dřevěnou podlahu a převrácený nábytek.

Madison sbíhala po schodech a s každým krokem naříkala: „Ach to ne, ne, ne!“

Javor tvořil pozadí všech rodinných fotografií. Každý rok před ním pózovala, když šla po prázdninách znovu do školy. Nikdy nevynechala. Maminka jí dávala pokaždé jinou mašli do vlasů.

Teď z něj zbyla hromada dříví do kamen.

„Haló! Jsi pořádku, Maddie?“ ozval se z kuchyně tátův hlas. Navzdory okolnostem zněl bezstarostně a naprosto klidně. Jeho nejnovější nalezenec, štěně jménem Čoko, mu běželo v patách a štěkalo ve tmě.

Madison se otočila a viděla, jak do místnosti vchází táta s baterkou v jedné ruce a ve druhé dost nepochopitelně držel cosi jako sušenku. Nohavice pruhovaného pyžama měl zastrčené do bačkor a chomáče šedivých vlasů mu čouhaly do všech stran.

„No panečku, ať se propadnu! Věřila bys tomu?“ Posvítíl na strop.

Čoko pořád štekala a pobíhala kolem nich, protože pronásledovala paprsek baterky a vůbec si nevšímalá převrácených stolů a trosek. „Tak dost. Pojď sem,“ řekl fence George a zvedl ji do náruče. Čoko byla maličká, vážila jen pár kilo. Měla kudrnatou srst v barvě čokolády a momentálně se vrtěla na všechny strany, olizovala Georgovi obličej a hledala drobečky sušenek.

Přestože do domu přšlo a všude tekla voda, George ji nepřestával drbat. „Ty nemáš ráda bouřky, vid? Podívej, Madison je tady s tebou!“ Zasmál se právě ve chvíli, kdy oblohu rozčísł další blesk.

„Tati! Střecha...“ Madison se snažila upoutat jeho pozornost.

„Hm?“ Vzhlédl od fenciny hlavy, ale pořád ji drbal za ušima.

Madison si třela spánky. „Tohle je vážné.“

„No jasně... Střecha.“ George si odkášlal a rozhlížel se kolem. Nakonec znovu kousl do sušenky.

Madison popadla papírové utěrky uložené za recepcí a začala podlahu vytírat, jenže to bylo naprosto zbytečné. Tlusté vlněné ponožky měla vmžiku promáčené.

„Docela mě děsí, s jakým klidem to všechno bereš,“ řekla Madison otci.

„No, nemá cenu panikařit. Tím se střecha nespraví.“

Madison měla co dělat, aby nezačala bědovat rukama.

„Kolik je hodin?“ zeptala se nahlas a pak se podívala na mobil. „Dvě hodiny a sedm minut ráno. Skvělé.“

Prudce vydechla. „Tak jo. V pohodě. Najdu nějakou plachtu, kýbl...“

George ji přerušil: „Nedělej si starosti, holubičko. O nic nejde,“ dodal ještě a mávl rukou, jako by opravdu nešlo o nic víc než o uvolněnou kliku.

„Že nic?! Tati! Vždyť chybí půlka střechy!“

Přikývl. „Skočím pro svého chlapíka.“

„Ty máš nějakého chlapíka? Opraváře?“

„Jo. A jakého!“ Zhoupł se na patách a tvářil se, jako by se sebou byl navýsost spokojený. „Telefony nefungují. Skočím pro něj.“

„Jako že ho sem přivedeš? Ted?“ Madison ho popadla za ruku, když už se natahoval po kabátu. „Tati, je hrozně pozdě, hluboká noc. Navíc taková bouřka!“

„Zůstaň tady a všechno hlídej,“ prohlásil a podal jí Čoko. „Bouřka určitě za chvíli skončí. Věř mi. Jestli se babička vzbudí dřív, než se vrátím, o čemž pochybuju, vyřídí jí, že to mám pod kontrolou.“ S těmi slovy poplácal Madison po rameni a už zmizel do tmy, pořád ještě v pyžamu. Madison stála uprostřed té spouště spadaneho listí a polámaných kusů sádrokartonu.

Hlasitě zaúpěla a zavřela oči, takže ještě lépe slyšela, jak vytrvale kape voda ze stropu. Čoko jí zakňučela v náruči.

„Promiň, maličká. Asi mi to trochu prerůstá přes hlavu.“ Přitiskla si štěně k hrudi a políbila ho na hlavu. „Takhle jsme si to teda nepředstavovaly, co?“

Madison přemáhala slzy. Už hrozilo, že se jí začnou koulet po tvářích, ale zhluboka se nadechla. Nemůže tady jen tak stát a čekat. Sežene aspoň kbelík a plachtu.

„Tak jo. To zvládneš!“ Přitiskla nos do heboučkého štěněcího kožíšku, aby v něm našla trochu útěchy, přešla halu a zamířila do kanceláře. Tam opatrně uložila štěně do pelíšku na flísovou deku.

Ve skříni ve vstupní hale našla starou žlutou pláštěnku, která už měla svá nejlepší léta za sebou jako ostatně všechno z tátova šatníku. Pod pláštěnkou stály zablácené holiny. Odnesla je k zadním dveřím. Táta měl pravdu. Bouřka slábla, ale pořád vytrvale přšelo.

„Dobrá, tak jdeme na to,“ dodala si odvahy a vyšla ven do deště.

Vítr jí okamžitě serval z hlavy kapuci a na obličejí ucítila prudký déšť. Sklopila hlavu a kapuci si nasadila, ale nemělo to cenu. Přestala

se potýkat s pláštěnkou a rozběhla se do kůlny zastrčené až úplně vzadu, na okraji jejich pozemku.

I kůlna působila dost zuboženě, podobně jako zbytek hotýlku. Bílá barva na dřevěných deskách, které měly ladit s hotýlkem, se odlupovala a panty dveří zrezly tak, že s nimi téměř nešlo hnout.

Když je Madison konečně silou vypáčila, měla úplně mokrou hlavu. Dveře povolily, ale hlasitě protestovaly a jejich vrzání v nočním tichu připomínalo nářek.

„No jo,“ zamumlala Madison, „tady stoprocentně straší.“

Nakrčila nos, protože vešla do prostoru páchnoucího vlhkem a zatuchlinou. „Nádhera.“

Posvítla si mobilem na nejrůznější zapomenuté nářadí, poličky plné pavučin a hromadu krabic halabala naskládaných v koutě. Madison se zachvěla a přitáhla si pláštěnku těsně k tělu, jako by se tak mohla ochránit před čímkoli, co by mohlo vyskočit zpoza bedny s nářadím.

„Tak fajn,“ zašeptala a rozhlédla se. „Hledáme kýbl a plachtu. Ocenila bych, kdyby se ani u jednoho nehemžili pavouci.“ Madison pavouky nenáviděla skoro stejně jako bouřku.

Soustřed' se, Madison! Snažila se co nejrychleji prohledat všechny krámy. Přesně takový nepořádek z duše nesnášela. Žádné cedulky, všechno naházené bez ladu a skladu, chyběl řád i logika.

Jen máminy staré zahradnické lopatky byly kupodivu tam, kde je vždycky nechávala – pečlivě pověšené na háčcích těsně nad poličkou. Ten jediný pozůstatek původního řádu Madison dojal, až ji píchlo u srdce.

„Měla jsem se domů vrátit dřív,“ zašeptala.

Jenže to neudělala. A teď hotýlek pomalu chátrá.

Zavrtěla hlavou. Nemá smysl hrabat se v minulosti. Musí opravit střechu.

„Hurá, tady to je,“ zajásala a natáhla se pro kbelík. Vtom něco zaslechl. Kroky! Strnula. Ne, neplete se. Někdo k ní jde.

Rychle zhasla baterku na mobilu a kůlna se ponořila do tmy. Odložila telefon a začala hledat něco, co by posloužilo jako zbraň. Pro jistotu. Určitě by to šlo lépe za světla, ale nechtěla, aby vrah objevil její úkryt.

Ale ne, žádný vrah. Snad ne! Milí obyvatelé Středožápadu obvykle nevraždí v kůlnách uprostřed noci.

Jenže tohle je výjimečná situace. Podzimní bouřka.

Madison šmátrala kolem sebe, až popadla zrezivělou lopatku, která visela na hřebíku nad ní. Lopatka už byla tupá, ale lepší než nic.

Dveře znovu zaskřípaly a otevřely se. Madison zvedla lopatku nad hlavu, připravená k úderu. Sice se modlila, aby ji nemusela použít, ale zoufalé situace si žádají zoufalé činy.

Vtom ji oslepilo zářivé světlo.

„Mads? Co se tady sakra děje? Ty ses vrátila?“ řekl hluboký, ochraptělý hlas.

Madison udělala krok dozadu a klopýtla. Lopatka zařinčela na zemi.

„Zachu?“ vydechla. Sevřel se jí žaludek a srdce jí najednou tlouklo jako zvon.

Přistoupil k ní blíž a ve světle baterky zářily jeho pískově světlé vlasy, ze kterých kapala voda, stejně jako z flanelové košile. Měl založené ruce na hrudi a zaujal naprosto pevný a neochvějný postoj jako vždycky.

Byl to on! Její bývalý, první láska a nejlepší kamarád z dětství.

Připadal jí nějak vyšší. Mohutnější. Džíny se mu lepily na tělo tak, až jí z toho vyschlo v krku. V oříškově hnědých očích, hlubokých a pronikavých, měl výraz, který nedokázala rozluštit.

Zděšený? Naštvaný? Obojí?

Děšť zesílil a bubnoval do střechy kůlny ve stejném rytmu, jako jí bušilo srdce. Zach se na ni díval upřeným zamračeným pohledem. Napětí mezi nimi by se dalo krájet. Vpíjel se do ní očima. Pátravě, hladově.

Chvilku tam jen stáli. Madison pocítila naléhavou touhu udělat jediný krok, aby zmenšila tu vzdálenost, která je dělila. Najednou se nemohla nadechnout a v žilách pocítila zvláštní vzrušení.

Zach se jí upřeně díval do očí, pak v ironickém úsměšku lehce nadzvedl koutky a jí se zastavilo srdce. V duchu se obrnila a zarývala si nehty do dlaní. Tak tohle ne!

Nesmí připustit, aby nad ní zvítězily dávné vzpomínky. Nepoddá se citům. Není už tou dívkou, která před lety odešla z Javorového údolí.

Přesto uvnitř cítila zvláštní tlak, jako by v sobě měla magnet a ten ji k Zachovi táhl.

Celá hořela.

Připadala si jako můra neodolatelně vábená světlem plamenů, ochotná riskovat, že v nich shoří.

2

Zach

Zach ji tady nečekal.

Ne teď.

Ne po tak dlouhé době.

Stála v kůlně a vypadala, jako by vystoupila z jeho polozapomenutého snu. A co to držela? Zdálo se, že se chystala zaútočit.

Chvilí se na nic nezmohl, jen na ni zíral. Uplynulo šest let od chvíle, kdy odjela z Javorového údolí, šest let od chvíle, kdy odešla z jeho života bez jediného ohlédnutí. A přesto když ji objevil v té kůlně, cítil, jako by to bylo včera.

Stačil mu jediný pohled na Madison Kellyovou a bylo mu znovu jednadvacet, stál proti ní s bušícím srdcem a toužil se jí dotknout. Nenáviděl se za to.

Nenáviděl se, protože její ohnivé vlasy, rozčuchaná změť vlhkých kudrnatých pramínek, které jí dopadaly na ramena, mu teď připadaly ještě úchvatnější. A co teprve ty zelené oči, překvapeně vykulené, které nad ním pořád měly moc. Ze všeho nejvíc se ale nenáviděl kvůli tomu, jak jeho tělo okamžitě zareagovalo a vybavilo si každou křivku, každé pousmání, každíčkou chvilku, kterou spolu strávili.

„Co tady děláš?“ Hlas mu zněl ochraptěleji a drsněji, než zamýšlel. Nemohl si dovolit jakékoli ohledy.

„Já... totiž...“ koktala Madison zjevně celá zmatená.

Výborně. Jen ať je taky trochu vykořelejší. Vždycky ho uměla pořádně vyvést z míry.

„Hledám plachtu a kbelík,“ vypravila ze sebe konečně, a jak získávala ztracenou rovnováhu, zostříla tón hlasu.

No jistě. Co jiného? Jaká smůla, že plachta a kbelík situaci moc nepomůžou. Nemá cenu jí to říkat. Jedině by si koledoval o hádku.

„Co tady děláš ty?“ zeptala se, jako by to nebylo jasné.

„Přišel pro mě tvůj táta.“ Opřel se o rám dveří. „Prý je to naléhavé.“ Zach usoudil, že to musí být pravda. George nepatřil k lidem, kteří zbytečně prosí o pomoc. V tomto směru se hodně podobal své dceři.

Zachovi bylo jedno, že je hluboká noc a navíc bouřka. Přišel okamžitě. Dělal to vždycky. Platil za dobrého řemeslníka, měl svou firmu a na městečku a jeho obyvatelích mu záleželo.

Madison ovšem nikoli.

Právě si odhrnula z tváře mokrý pramínek vlasů. „Stejně jsem si nemyslela, že pro tebe doopravdy zajde.“

„Já s tím nemám problém. Přijdu, když mě lidi potřebují.“

Neuniklo mu, jak přimhouřila oči a změnila výraz, jako by ji něco zbolelo. *Výborně!* Ona odešla z Javorového údolí, aniž se jedinkrát ohlédla. Neměla by teď hrát překvapenou, že přiložil ruku k dílu, když ona tolik let nehnula ani prstem.

„Zachu, chlapče!“ ozval se zvenčí Georgův přátelský hlas a zmírnil napjatou atmosféru. Vzápětí už muž nakoukl dovnitř a sušil si ručníkem mokré vlasy. „Hádej, kdo se vrátil? Zapomněl jsem ti to říct. Není to skvělé?“ dodal a s úsměvem na rtech pokračoval v sušení vlasů.

„Jo, skvělé,“ odpověděl nevýrazně.

„Ale jen dočasně,“ upřesnila Madison.

„Ještě lepší,“ zabručel si Zach pod vousy. Podle Madisonina ostrého pohledu poznal, že ho slyšela.

„Půjdu postavit na kafe,“ prohodil George a zmizel ve tmě. „Vy dva si máte hodně co říct.“

Zach sledoval, jak odchází, a pak se obrátil zpátky k Madison. Stála tam v pozoru a metala po něm blesky pohledem, jako by všechny její potíže způsobil on.

„Nemusel jsi přiběhnout uprostřed noci,“ promluvila konečně. „Určitě máš lepší věci na práci.“

Zach jen zavrtěl hlavou. Madison nic nepochopila, a ani nepochopí.

„Co to má jako znamenat?“ Madison si v obranném gestu založila ruce.

Zach si jí nevšímal a ohlédl se k hotýlku. „Hele, mám práci. Čím dříve to stihnu opravit, tím rychleji odsud vypadnu.“

Madison zaťala zuby. „To nebude nutné.“

Zvedl obočí. „Cože?“

„Mám to pod kontrolou,“ prohlásila a zvedla bradu. „Zvládnu to.“

Zach jen pomalu vydechoval a snažil se přemáhat smích.

Madison by se fakt raději potýkala s opravou propadlé střechy sama, navíc výhradně pomocí jednoho kbelíku a plachty, než aby přijala jeho pomoc?

Neuvěřitelné!

Taky si založil ruce na hrudi. „Vážně? A jak přesně to chceš opravit?“

„Někoho si najmu,“ ucedila. „V tomhle městě jsou i jiní řemeslníci. Nejen ty.“

Ale ne moc dobrý, pomyslel si Zach. Nahlas to však neřekl.

Madison zvedla vzdorovitě bradu a otočila se na podpatku. Když prošla kolem něj a pokračovala k hotýlku, slyšel, jak jí holínky čvachtají v blátě.

Zach si to nerad přiznával, ale potřeboval chvilku na uklidnění. Napětí mezi nimi přímo pulzovalo. Opřel se o rám dveří a třel si palcem spánky. Snažil se to nějak pochopit. A dostat ji z hlavy.

Mads.

Teprve teď si uvědomil, jak křečovitě svírala starou zrezivělou lopatku. Vážně s ní chtěla případného útočníka uhodit? Málem se rozesmál. Vzpomínal, jak umí být neskutečně tvrdohlavá. Nikdy neucouvla ani o krok, vždycky se s ním poměřovala, i když to nebylo třeba.

A co to měla na sobě? Zavrtěl hlavou. Znovu si ji v duchu vybalil ve flanelových kalhotách od pyžama a červeném svetru, jehož barva se pozoruhodně tloukla s její rozepnutou žlutou pláštěnkou. Jak typické! Zcela náhodně si ty nesourodé věci hodila na sebe, jak jí přišly pod ruku.

Zach zapomněl na její vlasy padající do obličeje, když se směje. Jak jí v očích v jedné chvílce problesknou šibalské ohníčky a vzápětí v nich zahoří silný plamen. Dnes v noci měla vlasy vlhké a tvářila se hodně mrzutě, ale v jejím výrazu zahlédl i záblesk čehosi hlubšího. Jak je možné, že na ni takhle reaguje i po letech? Na jedinou šílenou vteřinu zvažoval, jestli by neměl jít za ní. Ale co by jí řekl? Zakroutil hlavou. Tohle by vedlo jen k potížím.

Zach se znal moc dobře. Maddie ho pořád neskutečně přitahovala, což bylo nebezpečné. Už jednou se s ní spálil a lehkomyšlně šel za hlasem srdce, nikoli rozumu. A když se to celé rozpadlo, málem ho to zničilo.

Ohlédl se k hotýlku. V okně probliklo světlo baterky. Maddie se to zřejmě uvnitř pokoušela provizorně zakrýt, čvachtala po jídelně v holínkách a něco si pro sebe mumlala. To byla celá ona. Do všeho se vrhala po hlavě a všechno se snažila zvládnout sama.

Musí na ni přestat myslet.

Zaťal zuby, zavřel oči. Jenže v duchu ji stále viděl, jako by měl její dračí oči vypálené do sítnice.

3

Madison

Ležela ve svém pokoji a nemohla spát. Bouře venku ustala, ale další narůstala v jejím nitru.

Zach!

Nemohla uvěřit tomu, jak ji pořád neskutečně vytáčí. Třeba když tím svým hlubokým, klidným hlasem vyslovuje její jméno. Znělo to jako směsice medu a přesýpaného šterku, ochraptělý, drsný hlas a zároveň rozkošně svůdný. Přesně takhle mluvil, když se s ní miloval.

Cože? Jak zase přišla na tohle?

Madison zaúpěla. To snad ne! Zach už by v ní tohle přece probouzet neměl! Ale přesto táhlo ke čtvrté hodině ranní a ona byla naprosto bdělá.

Potřebovala se ještě pár hodin prospat, jinak bude už od osmi hodin ráno objímat kávovou konvici. Ne že by ji neobjímala pravidelně, ale člověk by asi neměl vypít víc než tři šálky denně – nebo tak nějak se to říká.

Madison si nebyla jistá, kde končí skutečnost a začíná sen. V jedné chvíli civěla v pokoji do stropu a vzápětí se přenesla do jiných časů.

I do jiných míst.

Srub u jezera pro novomanžele stál dodnes nedaleko hotýlku a byl vyhrazený pro páry, které si přály soukromí. Zach a Madison toho kdysi využívali až příliš často. Bylo jim čerstvě dvacet, než se všechno změnilo.

Dubová podlaha a rustikální interiér. V krbu plápolal oheň a osvětloval pokoj měkkou září jako ve snu. Venku šuměl déšť, ale uvnitř bylo útulno.

Zach stál na opačném konci místnosti, opíral se o dveře, ruce založené na hrudi s flanelovou košilí. Jenže tentokrát neměl košili promáčenou a přilepenou k tělu. Rozepnuté knoflíčky krásně lemovaly jeho neskutečně vyrýsované břišní svaly.

Madison cítila, jak se k němu ve snu blíží, bosá, na sobě nic než oblíbený brusinkově červený svetr a černé kalhotky. Sklopil pohled, oči mu potemněly a vpíjely se do celé délky jejích nohou. Prohlížel si je odshora dolů a zase zpátky.

„Vrátila ses,“ řekl hlubokým hlasem.

„Nemohla jsem zůstat tak daleko,“ odpověděla.

Zach zvedl ruku a přitáhl si Madison k sobě, objímal ji kolem pasu a hladil ji po obnaženém stehnu. Jeho dotek byl horký, elektrizující a bolestně známý.

„Tys vždycky věděla, jak mě vybičovat k šílenství,“ řekl.

„A pořád to tak je?“ zašeptala.

Místo odpovědi ji políbil. Pomalu, dlouze a vášnivě. Po takovém polibku zůstávala naprosto bez dechu.

Zach polibek přerušil jen na chvíli, aby ji zvedl a posadil na kuchyňský stůl. Staré dřevo ji studilo, ale Zachovy ruce ji hřály. Vklouzly jí pod svetr, dlaně měl samý mozol, ale hladil ji s neuvěřitelnou něhou.

„Pořád na mě myslíš?“ zeptal se tiše.

„Celou dobu,“ přiznala a cítila, jak se jí stahuje hrdlo.

Znovu ji políbil a pak jí pomalu stáhl svetr přes hlavu. Seděla před ním jen v kalhotkách, celá rozechvělá touhou. Spaloval ji žhavým pohledem.

„Jsi nádherná,“ zašeptal, jako by to bylo tajemství.

Políbil ji na šíji, pak se přesunul k nadržům, laskal ji jazykem, nepřestával ji líbat. Prohnula se, aby mu byla blíž, hlasitě oddechovala a křečovitě se držela okraje stolu.

Líbal ji stále níž, přes bříško, až si nakonec klekl a stáhl jí kalhotky.

Pak už v sobě ucítila jen jeho prsty – nejprve jeden, pak dva, hezky pomalu, ale vytrvale.

„Nepřestávej,“ žadonila.

Líbal ji na vnitřní straně stehna a pak se přesunul ke druhému. Při tom se dole na chvíli přidaly k prstům i jeho rty, laskal ji, jako by se jí nemohl nabažít.

Pak se zvenčí ozval nějaký zvuk a ona se vrátila zpátky do reality.

Čoko štekala ve vedlejším pokoji.

Žádný Zach, žádný srub pro novomanžele, žádný orgasmus, který by jí změnil život. Jen Madison na zádech v posteli ve svém dětském pokojíčku, zamotaná do příliš mnoha příkrývek a vyděšená k smrti. Jako by jí někdo vychrstl kbelík ledové vody přímo do obličeje.

„Panebože,“ zašeptala a přitiskla si dlaň na ústa. Celé její tělo ještě pulsovalo zoufalstvím z nedotažené erotické fantazie, na každém čtverečním centimetru kůže cítila horké vzrušení.

Posadila se, přitáhla si příkrývku k sobě a civěla do stropu.

Co to má sakra znamenat?

Neviděla ho celé roky, a přesto si přivodila takhle živou a reálnou představu svého ex hned první noc po svém návratu.

Nedokázala se dovést k vrcholu ani sama.

Cítila se děsně, větší zoufalství snad ještě nezažila.

Jak tady ty tři týdny přežije?

12. ŘÍJNA

Ta bouřka včera v noci byla pořádná, vzpomínal Zach, když si pozorně prohlížel farmu za denního světla. Nevěřil, že by se ukvapil, když vložil své úspory do obnovení jabloňového sadu po prarodičích a rekonstrukce jejich domu. Koneckonců dům zůstával nejméně dvě desetky let prázdný. Pokud ho má někdo opravit, asi neexistuje lepší řemeslník než on.

S jednou věcí však nepočítal. Včerejší bouřka mu spálila pojistky, takže zůstal bez proudu.

A v celém domě se musí udělat nové rozvody.

Zach byl sice velmi skromný, ale bez elektřiny se rozhodně neobejde.

Věděl, že Madison události včerejší noci určitě vyděsily, ale zároveň mu bylo jasné, že by to nikdy nedala najevo. Vytočilo ji už pouhé setkání s ním a on nepochyboval, že by ji vytočilo ještě víc, kdyby se jí ptal, jestli je v pořádku.

Když člověk přežije opravdové tornádo, vždycky si nese nějaké následky, zvláště pokud ho přežije jako dítě a ukryje se na místě, kde mu víchr doslova zvedá pevnou půdu pod nohama.

Zach si na to pamatoval, jako by to bylo včera.

Krásné jarní odpoledne, takové, kdy si na nějaké bouřky a vichřice ani nevzpomenete, i když na Středozápadě hrozí velice často.

Toho dne nikdo tornádo nečekal.

Varování vydali teprve později. Tehdy jel bezstarostně s kamarády na kolech po stezce podél jezera, když vtom se ozvaly poplašné sirény.

Nejdřív to považovali jen za nějakou zkoušku. Pak si však vzpomněl, že zkoušky sirén se provádějí vždycky první sobotu v měsíci v jednu hodinu odpoledne. A tehdy sobota nebyla.

Za pár vteřin se obloha zbarvila do strašidelného zeleného odstínu a zvedl se vítr. Šlapali ze všech sil, aby co nejrychleji dojeli do krytu u kempu na druhé straně jezera. Kryt v malém obchůdku byl označený oranžovo-modrým vývěsním štítem a vábil je jako maják.

Dovnitř vběhli právě včas, vzápětí se přihnalo tornádo, utrhlo střechu a rozfoukalo brambůrky a bonbony do všech stran, takže lítaly vzduchem jako konfety. Schovali se pod pult s majitelem obchodu, který se je snažil ochránit.

Zach si vzpomínal na zvuk, který se k nim hnal čím dál blíž a připomínal mu rachot nákladního vlaku. Chytili se za ruce, zacpali si uši a opírali se o sebe. Nikdy nezapomene na slzy, které Madison tekly po tvářích, když se ji snažil uklidnit. Marně. Řev tornáda mu rval slova z úst. Madison vedle něj se vyděšeně třásla a měla pevně zavřené oči.

I Zach byl pořádně vyděšený, ale když se tornádo přehnalo, zachvátila je obrovská euforie a radost, že přežili. Takový příval adrenalinu ještě nezažil. Tornádo se naštěstí prohnalo jen nad jezerem, okrajově zasáhlo obchůdek a pár srubů, převrátilo pontony a zničilo přístaviště, než zmizelo daleko na obloze.

Jenže Maddie se od té doby bouřek a vichřic příšerně bála.

Zach na ni nechtěl myslet, ale nemohl si pomoci.

Pro něj existovala vždycky jen Maddie.

Když ji tam včera viděl stát s vytřeštěnýma očima a promoklou na kůži, říkal si, že do toho nejde. Maddie a George si můžou na tu

opravu najít někoho jiného. Nemínil se nechat zatáhnout do dalšího pekla na zemi, které mu Madison svým příjezdem uchystala. Tohle všechno už zažil. A taky se pořádně spálil.

Jenže jeho o pomoc požádal George a on ho nechtěl zklamat.

Sám sebe přesvědčoval, že jeho souhlas nemá vůbec nic společného s tím, co včera večer Madison probudila kdesi v nejskrytějších hlubinách jeho duše. Přísahal by, že už to v sobě celá léta nemá. Nebo když se na něj dívala tím zvláštním nerozhodným pohledem, jako by snad nevěděla, co mu říct. Madison *vždycky* věděla, co má říkat. Vždycky v sobě měla obrovskou dávku rozhodnosti.

A už vůbec to nesouviselo s tím, že navzdory všem přesvědčením, aby se od ní držel dál, by mu bylo velice nepříjemné, kdyby trčela v hotýlku s propadlou střechou.

Ne, dluží to Edith, babičce Madison, a Georgovi.

Jenže Madison ho odmítla, no ne? Ucítil v sobě jisté podráždění. K čertu s ní, s tou její tvrdohlavostí! Zavolá Georgovi a poví mu, že už je na cestě, ale nejdřív si musí jít zaběhat. Vyčistit si hlavu.

Zach si dal rychlou studenou sprchu, další nevýhoda plynoucí z nefungující elektriny. Aspoň mu to pomohlo odbourat narůstající pocit zoufalství. Madison mu sebrala veškerou vyrovnanost a klid. Kvůli ní myslel na určité věci, chtěl je. Přímou po nich toužil. Studenou sprchu si ale nechtěl dávat každý den.

Zvažoval, že by se mohl na pár dní uchýlit k mámě. Od chvíle, co u ní on i jeho sestra Emily přestali bydlet, si pronajímala malý byt za rohem své kavárny.

Při nejhorším vždycky může k Liamovi, což byl jeho nejlepší kamarád, ale ten znal Zacha až moc dobře. Stačil by mu jediný pohled a uhodl by, co se mu honí hlavou. Nebylo se čemu divit, kamarádili spolu od třetí třídy. Zach si však chtěl nechat pár věcí pro sebe. Takže nejlepší volba je máma.

Popadl pás s náradím i veškeré své nástroje a naložil je do kufru auta spolu se sportovní taškou s oblečením.

Za čtvrt hodiny už vjížděl do parku u Medvědího jezera.

Park navazoval na stezku pro pěší a byly v něm dva altánky, hřiště a veřejné toalety. Tohle místo si místní oblíbili na letní narozeninové oslavy, církevní shromáždění i rodinná setkání.

Bylo to taky centrum festivalu Walleye, který začínal v dubnu a sjížděli se na něj rybáři z celého státu, aby zkusili štěstí při jarním tahu okounů.

Medvědí jezero nebylo v žádném případě obrovské, ale vtékala do něj říčka Silver Valley, což mu zajišťovalo pravidelný přísun ryb.

Záře východu slunce se odrážela ve vodní hladině a vytvářela na ní oranžové, narůžovělé a zlatavé šmouhy. Nad jezerem se válely řídké cáry mlhy, takže na druhé straně vykukovaly jen špičky stromů. Jejich větve se utápěly v ohnivě rudých a dýňově oranžových odstínech.

Vzduch tady studeně štípal jako vždycky, vnímal v něm i zvláštně nasládlou vůni hlíny, spadaneho listí a kouře ohniček z nedalekého tábořiště. Kdesi blízko se ozval pronikavý křik potáplice a narušil naprostý klid podzimního jitra.

Zach se na chvilku zastavil a sledoval, jak slunce stoupá výš, celý břeh jezera zalévá zářivé světlo, poslední výbuch barev před příchodem zimy, kdy všechno zahalí černobílá. Byl to okamžik klidu a míru, než začne opravdový den.

Zach to tady miloval. Krásně si vyčistil hlavu. Měl dojem, že ho čeká dlouhý den, jak soudil z Madisonina energického projevu v noci. Ta mu pěkně zatopí, to bez debat. Nic jiného ani nečekal.

I kdyby se ho pokusila znovu vyhodit, poslední slovo má Edith. Madisonina babička si ho vážila. Zнала jeho kvality. George si myslel totéž. A nakonec je to jejich domov, jejich hotýlek, ne Madisonin. Už ne.

Zach si sundal mikinu a hodil ji do auta. Nejdřív mu byla zima, ale věděl, že se za chvilku zahřeje. Sáhl po lahvi s vodou, do uší si strčil sluchátka a pustil si muziku, která ho nakopne.

Pro začátek si dal lehký jogging na zahřátí. Po téhle trase běžel snad tisíckrát. Zpevněná stezka se vinula kolem jezera, téměř desetikilometrový okruh mezi zářivě rudými javory a obrovskými starými duby. Dneska si bude muset trasu zkrátit. Chtěl se pustit do práce dřív, než se Madison probudí.

Už nasadil pravidelné tempo, rytmicky klusal po cestě. Kromě paní Humphreyové, která tady pravidelně venčila svého černého knírače, u jezera zatím nikoho nepotkal. Zacha to nepřekvapilo. Ještě nebylo ani osm.

Časně ráno v Javorovém údolí patřilo těm několika věrným – pej-skařům, farmářům a lidem jako on, kteří si museli nejdřív uběhnout pár kilometrů, aby dokázali jasně myslet. Do této skupiny patřil i Liam. Dokázal běhat pořádně rychle, rychleji než Zach, ale určitě ne v polovině října. Tou dobou mívá plno práce na farmě, protože připravoval otevření svého každoročního dýňového trhu s atrak-cemi pro celou rodinu. O víkendech pracoval nonstop. Zach nechá-pal, jak zvládá ty davy, které mu teď dennodenně dusaly kolem far-my. To on si mohl dovolit strávit kterýkoli den v tichu a o samotě mezi svými jabloněmi.

Doufal, že se Liamova situace zlepší, až se jeho bratr Jackson vrátí ze služby v armádě. Možná Liam konečně dostane možnost otevřít farmářskou prodejnu, kterou tak dlouho připravuje. Už byla skoro hotová a Zach mu pomůže dokončit opravy interiéru v ob-chodě i ve skladu, kdykoli si Liam řekne.

Byl asi v polovině běžecké trasy, když před sebou zahlédl mámu Anitu. Ta nechodila běhat, ale věnovala se power-walkingu, rychlé chůzi. V růžové větrovce se nedala přehlédnout. Vzala si k ní černé legíny a tlustou bílou čelenku, kolem níž se jí ježil krátký sestřih.

Zach ji spatřil dřív než ona jeho, ale jakmile ho poznala, celá se rozzářila.

„Dobré ráno, synku. Vypadáš unaveně, snad ti paní Bishopová nedává moc zabrat?“

„Ani ne, když jí musím v jednom kuse přeobjednávat kuchyňské skříňky,“ odpověděl Zach a zpomalil tempo.

Paní Bishopová byla eufemisticky řečeno nerozhodná. Zach raději dělal stavby pro firmy, kde pracoval s litým betonem, ocelovými nosníky a jasnými plány. Jakékoli rekonstrukce rodinných domů nebo bytů znamenala emoce. Dohadování nad vzorníky barev. Nekonečné rozhodování. Když stavěl nebo rekonstruoval pro firmy, tak nikdo neplakal nad vzorky pracovních desek kuchyňských linek. Paní Bishopová mohla dávat vinu jen sama sobě a všem svým časopisům o zařizování domova, na které se odvolávala, kdykoli Zach přišel. Skříňky objednávali dvakrát a už jí musel přemalovat kuchyň a pořád si nebyla úplně jistá, jestli tuto konkrétní barvu vlastně chce. A to se ještě ani nedostali k úchytkám, klikám, háčkům a podobně.

A přesto se pouštěl do rekonstrukce kuchyně paní Bishopové znovu a znovu, protože právě taková práce byla v Javorovém údolí nejběžnější. Pomáhal sousedům, i když to znamenalo třikrát přemalovat tutéž kuchyň, protože odstín „vaječná skořápka“ najednou vypadal „moc bíle“.

Zachovi to vlastně ani nevadilo. Možná kvůli tomu, jak byl vychovaný, nebo spíš kvůli jiné věci. Když od nich odešel otec, lidé z města se semkli a pomohli jeho matce. Tehdy devítiletý Zach byl dost starý, aby chápal vyostřené hádky a bouchání dveřmi, ale na druhou stranu moc malý, aby s tím něco mohl dělat.

Rychle zjistil, že rodina vždycky neznamená pokrevní příbuzné. Někdy to jsou lidé, kteří vám podají pomocnou ruku, aniž byste je museli prosit. Ti, kteří bez ptaní posekali trávník, nechávali na prahu kastrůlky s jídlem nebo ho třeba naučili spravit porouchaný kotel, protože doma zůstal jako jediný mužský. Takové životní lekce v člověku zůstanou.

Jeho a Emily vlastně vychovali lidé z městečka. Pomáhali i prarodiče, ale ti museli pracovat na farmě, starali se o jabloňový sad. Po

jejich smrti to byla paní Bishopová, pan Jensen z hobby marketu a polovina dam z kostela, kteří se postarali o to, aby Zach s Emily vždycky dostali dárky k narozeninám nebo zimní bundy. Hlavně v prvních letech. Vděčil jim tedy za hodně.

Proto nikdy od odchodu z Javorového údolí neuvažoval. Na rozdíl od Madison.

Takže ano, Zach moc rád pomáhal i těm nejnerozhodnějším zákazníkům jako třeba paní Bishopové. Teď však čekali, až dorazí její poslední objednávka než bude moct pokračovat.

„Výborně. Doufala jsem, že budeš mít konečně trochu času,“ řekla máma a při pochodu na místě máchala energicky rukama.

Zach odšrouboval víčko lahve s vodou. „Fakt?“

„Slyšela jsem o té střеше v hotýlku.“

Přimhouřil oči. „Jak je to možné? Stalo se to před nějakými pěti hodinami!“

Anita se usmála. „Mám své zdroje. Opravíš to tam? Víš, dostala jsem jistý dopis.“ Rozhlédla se, jako by se chtěla ujistit, že jsou sami. „Anonymní. Jestli bych mohla v hotýlku vypomáhat. Připadá mi, že to psal někdo z místních, kdo má obavy. Však víš, jací tady lidé jsou. George nepřijme žádné milodary, přestože mu hotýlek dávno nic nevynáší.“

Hotýlek U Skořicového šneka stál v městečku odjakživa. Patřil k Javorovému údolí stejně jako třeba náměstí. Jenže všichni viděli, jak George po smrti Madisoniny mámy nic nezvládá. Hotýlek už nebyl takový jako dřív.

„No zkrátka mě napadlo, jestli přes tu střechu nepřimět George, aby přijal nějakou pomoc. Mohl bys začít tím a pak postupně zjišťovat, co dalšího je třeba. Navíc když mají ten malý srub u jezera...“ pokračovala. Zach se při zmínce o srubu zachvěl, ale rozhodně se teď nemínil matce přiznávat, že se tam s Madison nejednou vplížili. „I ten srub potřebuje opravy, stejně jako hotýlek,“ pokračovala. „A ty musíš někde bydlet než...“

„Cože? Jak víš zase tohle?“

„Volala mi Betsy, co pracuje u místního distributora elektřiny. Objednávala si u mě sendviče k snídani pro jejich call centrum,“ dodala, jako by se tím vše vysvětlovalo.

„No jistě.“ Zach věděl, jaké to je bydlet v tak malé obci. Většinou mu to bylo jedno, dokud si nevzali na paškál jeho.

„Ty musíš někde bydlet a George má hotýlek, který se musí opravit. Takže to nebude považovat za dobročinnost. Problém vyřešen,“ rozzářila se Anita, ale nepřestávala šlapat na místě. Obličej jí svítil víc než vycházející slunce.

Zach se poškrábal za uchem.

Přestěhovat se do srubu u hotýlku mu vlastně připadalo praktické. Fungovala tam elektřina i voda a měl by tam víc soukromí než u mámy. A byl by díky tomu přímo u hotýlku, takže by se mohl hned pustit do opravy střechy.

Upřímně řečeno to představovalo jediný způsob, jak pomoci Georgovi, aniž by se dostávali do debat o penězích, jimiž hotýlek nedisponoval. Oprava střechy by jinak stála mnohem víc, než kolik by si George mohl aktuálně dovolit.

Přesto ho docela štválo, jak ho máma do celé akce vmanipulovala.

„A ty si myslíš, že když mě strčíš do srubu, tak se tím vyřeší všechny problémy s opravami hotýlku?“ namítal.

Anita k němu vykročila a lehce ho šťouchla do hrudi. „Momentálně to je to nejlepší, co si můžou dovolit, aniž by si George myslel, že ti něco dluží. A Madison...“ Větu nedokončila a její úsměv zjhl. „Madison nemůže všechno opravovat sama.“

Než stačil Zach cokoli říct, Anita se ještě nadechla: „A já... Jakmile bude hotel opravený, hodlám Madison nabídnout speciální akci. Jedno jídlo v kavárně zdarma za každý dvoudenní pobyt v hotelu. Jen na první měsíc provozu,“ dodala Anita při pohledu na synův výraz. „Dáme si inzerát do kavárny i na internet a přilákáme turisty. Každá pomoc dobrá.“

Nečekala na odpověď, jen mávla rukou a vyrazila svižnou chůzí dál. „Nemáš zač!“ ohlédla se ještě, ale nezastavila.

Zach se znovu napil, pak lahev zavřel a strčil si ji do podpaží. Tentokrát měla matka pravdu.

Jenže jak si znovu zvykne na blízkost Madison Kellyové?

Dívky, která ho kdysi přiměla, aby zapomněl na veškerou opatrnost. Ženy, v jejíž blízkosti nedokázal jasně uvažovat.

Neměl si tak všimnout, jak se jí vlhké vlasy barvy mědi vlní na ramenou. Ani plamene v jejích očích. Hned mu vyschlo v ústech. Nebo jejího hlasu, hlubokého a lehce podrážděného, který se mu zadíral pod kůži.

Madison bude mít pořádný vztek, jestli se Zach ve srubu usadí. Musel se usmát.

To ovšem nic neznamená. Vůbec nic!

Přidal do kroku a soustředil se, aby doběhl do cíle v rekordním čase. Už si nevšímal padajícího listí ani mírného větříku, který čeřil hladinu jezera. Nevnímal ptačí zpěv ani rachot motorového člunu v dálce. Čím dřív se pustí do práce, tím dřív bude mít všechno za sebou a může to pustit z hlavy. Čímž myslel matčiny pletichy i Madisoniny planoucí oči.

A možná, pokud poběží dost rychle, by mohl utéct i vzpomínkám na Madison. Zapomenout, jak krásně voněla po jablkách a zázvoru, když se k němu tulila, zapomenout na její horké tělo na svém, na to, jak vždycky před usnutím vydechla jeho jméno.

Zatnul pěsti a přidal na rychlosti.

Musí si Madison vyhnat z hlavy.

Opravit hotýlek a držet se co nejdál od průšvihů, sakra!

A za žádných okolností se do Madison Kellyové znovu nezamílovat.

Madison

Madison se probudila po čtyřech hodinách, protože pod sebou slyšela nějaké rány. Zamžourala a dvěma prsty si masírovala spánky. Cítila něco velice podobného kocovině, jenže tentokrát nevypila příliš mnoho martini v jazzklubu Village Vanguard. Ne, tohle byla morální kocovina okořeněná vyčerpáním, stresem a navýsost živým, nepatřičným snem. Navíc nedokončeným.

Z tohohle ji nedostane ani koňská dávka kofeinu.

Se záupněm znovu padla na polštář. Tohle snad nemá zapotřebí. Rozhodně ne. Jako by nestačilo, že jí znovu vtrhl do života a vypadal tak skvěle, až to nebylo fér. Ne, její podvědomí jí naservírovalo mučivě plnohodnotný erotický sen, po němž se jí zrychlil tep a dostala se na hranici orgasmu.

BUCH. BUCH. BUCH.

Posadila se na posteli.

Zach. Copak mu výslovně neřekla, že jeho pomoc nepotřebuje? Copak mu nedala naprosto zřetelně najevo, že to zvládne sama?

Usilovně si přála, aby vzpomínky na noc, a ten sen obzvlášť, zmizely. Jenže ať se snažila, jak se snažila, pořád se jí míhaly hlavou jako nezvaní hosté.

Zach, který na ni čeká ve srubu, v jejích srubu, Zach s dokonale pevnými břišními svaly a širokými rameny, jen stojí a vpíjí se do ní pohledem. Jeho žhavý dotek. Jak se po jeho polibcích nemohla ani nadechnout. A jeho ruce! Rty! Jak skvostně si hrál s celým jejím tělem a dováděl ho až na samou hranici šílenství...

Privřela oči ještě pevněji, aby zastavila příval rozkošných představ.

Ona na něj zjevně takhle silně nezapůsobila.

Jeho chyba, řekla si pro sebe a nevšímala si palčivé bolesti na hrudi, kterou jí přivodila jeho nevraživá reakce. Jistě, nečekala, že ji popadne do náručí a roztančí se s ní. Ani ona nebyla zrovna nadšená, že ho vidí, ale něco se přesto dalo vyčíst z jeho výrazu a pronikavého pohledu. I z volby kousavých slov. Jako by mu její odvaha pořádně zvedla mandle, jako by byla tou poslední na celém světě, kterou by chtěl vidět. A teď je dole a mlátí tam do něčeho, jako by mu to tady patřilo.

Jenže tady to patří jí.

Ačkoli... vlastně jí to tady připadalo zvláště cizí.

Když včera večer přijela, široká vstupní veranda se vznešenými sloupy a dřevěnými houpacími křesílky zela prázdnotou. Jedno křesílko dokonce chybělo! Což se v podstatě rovnalo zločinu.

Její máma verandu vždycky zdobila. V tomto ročním období by zde měly viset girlandy z podzimního listí a sloupy měly být omotané svazky kukuřičných klasů. A určitě dýně. Spousty dýní. A ještě chryzantémy – bílé, žluté, růžové a všemožné další. A balíky sena. Vždycky tu bývaly.

Hosté by po senu šlapali, roznášeli by ho všude kolem, nejen na botách, ale i na kufrech. Babička si vždycky stěžovala, že musí sbírat seno ještě v polovině vstupní haly, ale máma ho milovala.

A taky věnce na dveře. Měla jich celou sbírku. Jeden z nich vždycky visel uprostřed hlavních dveří. Meredith je střídala podle ročního období. Teď by zde určitě visel věnec z hnědého proutí s oranžovou stuhou a zlatými slunečnicemi.

Jenže nešlo pouze o vnější výzdobu.

Obyčejně se dřevěná podlaha uvnitř jen blyštěla a vždycky to tam vonělo jablečným ciderem a skořicí. Madison měla dojem, že tyto vůně ve vzduchu stále ještě cítí, ale nebylo to jako dřív. Maminka dokázala navodit takovou atmosféru, že se každý host cítil jako doma. Postavila ke kávovaru táč čerstvě pečených jablečkových koláčků, vyměnila přehozy v salonku nebo ozdobila krbovou římsu svíčkami a všemožnými tretkami, takže interiér působil příjemně, vstřícně a půvabně.

Divná atmosféra teď Madison srazila málem na kolena jako závan ledového větru od jezera. Hotýlek se změnil. Vyprchala z něj veškerá vřelost.

Pomalů se nadechla, aby se uklidnila.

Nic není ztraceno. Babička slíbila, že upeče své proslulé máslové sušenky. Používala pořád stejný recept, který naučila svou dceru, a podle něj zas máma naučila péct sušenky malou Madison. Maurice, hotelový kuchař, možná udělá svůj slavný francouzský toast s máslem a pekanovými ořechy.

A navíc ty výhledy! Ty díkybohu pořád zůstaly stejné.

Vysoká vstupní hala hotelu, kde jste se ocitli, jen co jste vešli do dveří, pořád působila velkolepě, až se člověku tajil dech. Byl v ní velký kamenný krb a vysoká okna rámuující výhled na jezero. V této roční době se hladina třpytila ve zlatavém slunečním světle pronikajícím přes ohnivě rudé a zlaté javorové listy.

Jen na jezero pomyslela, už jí bodlo u srdce. Nemohla se dočkat, až vyrazí ven na procházku kolem vody.

Za hotýlkem se vinul dlážděný chodníček až ke břehu a přímo vybízel k víkendovým procházkám. Madison tudy chodila jako malá a předstírala, že si vyrazila za nějakým velkolepým dobrodružstvím.

Teď nesmírně toužila, aby se jí podařilo vrátit místu jeho bývalé kouzlo.

To bude její hlavní priorita.

BUCH. BUCH. BUCH.

Oprava. Druhá priorita. Nejdřív si musí promluvit s tím nechutně pohledným řemeslníkem.

Jen co spustila nohy z postele, zabzučel vedle ní mobil. Při pohledu na blikající srdíčka na displeji se usmála.

„Řekni mi, že jsi mě přijela unést,“ řekla Madison své nejlepší kamarádce.

„Taky ti přeju dobré ráno. Vidím, že je všechno v pořádku. Ach domove, sladký domove,“ pronesla Joane a srdečně se zasmála.

„Kdybys tak věděla...“

Joane čekala, než se Madison rozhodne, čím bude pokračovat.

„V noci se tady přehnala obrovská bouřka a nám spadl na střechu starý javor.“

„Uf. Vím, jak bouřky miluješ.“

„Jo. Takže tohle a... spousta dalších věcí. Je toho moc.“

Bušení zdola pokračovalo.

„Aspoň to už někdo opravuje.“

Madison zaváhala. „No... jo.“

Kamarádka její zaváhání okamžitě pochopila. „Počkat, chceš říct, že to není dobrá zpráva?“

Madison si povzdechla. „Vzpomínáš si na Zacha?“

Joane zalapala po dechu tak teatrálně, jako by vystupovala na jevišti. „Ten sexy tesař Zach? Chlápek, který ti sundá kalhotky jediným pohledem?“

„Jak si to můžeš pamatovat?“

„Pamatuju si všechny šťavnaté podrobnosti. A teď mi všechno vysyp.“

Madison se převalila na záda a zírala do stropu. „Tu střechu nám opravuje on.“

Joane velmi hlasitě vypískla, takže Madison radši natáhla ruku s telefonem co nejdál od sebe. „Začínají se dít zajímavé věci.“

„Pochybuju,“ zamumlala Madison. „Spíš se tvářil našťvaně.“

„Hmm...“ protáhla Joane, „a přesto ležíš v posteli a myslíš na něj. Zajímavé.“

„Fakt mi moc nepomáháš.“

„Ale ale, jsem tvoje kamarádka, vždycky ti pomáhám. Jen očekávám nevyhnutelné. Jiskření vzájemné přitažlivosti. Vášnivě hádky. A konečně sundávání kalhotek.“

Madison ze sebe shodila příkrývku. „Tak jo, oficiálně ukončuju tenhle hovor.“

„Fajn, ale nemysli si, že ti to jen tak projde,“ uchechtla se Joane.

Madison se zasmála. „Já vím, že ne, jenže si musím lámat hlavu s většími problémy.“

„Například s tím dopisem?“ Joane okamžitě zvážněla.

Poprvé od chvíle, co se Madison probudila, zalétla v myšlenkách k okamžiku, kdy vstoupila do dveří, babička překvapeně zalapala po dechu a tátovi málem vyhrkly slzy, když ji sevřel v náručí.

Jak musela naprázdno polknout.

Nechtěla je takhle přepadnout. Ani se předem neohlásila. Nechtěla, aby jí táta říkal, že je v pohodě a nepotřebuje její pomoc, přestože ona věděla, že opak je pravdou. Doma byla před třemi lety a své blízké naposledy viděla před půlrokem, když přijeli do New Yorku, ale jakmile dostala ten dopis, tak zkrátka přijela domů.

„Madison?“ ozvala se Joane a vytrhla ji ze zamyšlení. „Co se děje?“

Madison vydechla a otřela si čelo. „Neprozradila jsem tátovi skutečný důvod, proč jsem se vrátila.“

„Proč ne?“

„Protože by ho to ranilo,“ připustila Madison. „Řekla jsem mu, že jsem si potřebovala odpočinout od ruchu velkoměsta. Ale pravdou je, že už to tady sám moc nezvládá. Babička dělá, co může, jenže...“

Babička bydlela v hotýlku celou dobu po dědečkově smrti, když byla Madison ještě malá. Neměla oficiální místo, prostě pomáhala,

kdě bylo třeba, ale stejně nemohla udělat všechno, co zvládala Madisonina maminka, a nebylo ani spravedlivé to od ní očekávat.

Joane nasadila jemnější tón. „I tak je to hodně.“

„To teda. A včera večer jsme zůstali ještě dlouho vzhůru, popíjeli u krbu horkou čokoládu a jen si povídali. Vůbec si nepamatuju, kdy jsem naposledy kohokoli z nás viděla tak uvolněného.“

„Jasný,“ přitakala Joey. „Táta je šťastný, že jsem tady. Poznám to. A taky si myslím, že se mu ulevilo, ačkoli mi pořád omílá, že to zvládá v pohodě. Jenže já vím své.“

„Takže se to snažíš zaonačit, aby to vypadalo, že ses vrátila kvůli sobě, a ne kvůli němu,“ řekla Joane.

„Přesně.“

„A už jsi zjistila, kdo poslal ten dopis?“

„Ne. Ještě jsem neměla ani čas nad tím zapřemýšlet.“

Joane zalapala po dechu. „Já snad špatně slyším! Madison Kellyová, milovnice všemožných záhad, nemá čas přemýšlet?“

„Počkej, brzdi. Měla jsem práci s tím zlomeným stromem na střeše a nečekaným setkáním s bývalým.“

„Hm. Priority, drahoušku. Seřaď si priority.“

Ach, Madison věděla o prioritách naprosto všechno.

Priorita číslo jedna teď mávala v přízemí kladivem, opásaná nářadím navěšeným kolem beder, a ona se s ní měla setkat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hotýlek s vůní skořice.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.